

Zr. Emmanuel Maillard's gesprek met

Maria Simma uit Oostenrijk

Inleiding

Maria Simma leefde in een klein huisje in Sonntag, een lieflijk dorpje in het Oostenrijkse Vorarlberg. Zij was een simpele landelijke vrouw, die in armoede leefde, zeer katholiek en nederig en werd in haar taak nauw bijgestaan en aangemoedigd door haar parochiepriester. Sinds haar kinderjaren, bad zij vurig voor de zielen in het Vagevuur. Toen ze 25 jaar was kreeg ze bijzondere ervaringen. Ze kreeg "bezoeken" van de zielen uit het Vagevuur. Maria schreef hierover verscheidene boeken en haar ervaringen zijn een unieke aanvulling van de geschriften van diverse heiligen die over deze aangelegenheid schreven. Maria Simma overleed op 16 maart 2004.

Zuster Emmanuel Maillard uit Medjugorje kwam op een bijzondere wijze in contact met haar geschriften en werd er uitermate door geboeid. Toen ze vernam dat zij nog leefde twijfelde ze dan ook geen enkel ogenblik om met Maria Simma contact op te nemen en haar te gaan bezoeken. Tijdens de volgende weken kunt u kennis maken met Maria Simma's ervaringen met de zielen uit het Vagevuur. De lezers zullen ongetwijfeld heel wat antwoorden vinden op hun vragen over deze lotsbestemming die vele mensen na dit leven staat te wachten.

Hoofdstuk 1. De eerste ontmoeting

Zr. Emmanuel: Maria, kunt u ons vertellen hoe u voor de eerste maal door een ziel uit het Vagevuur werd bezocht?

Maria: Ja, het was in 1940. Tijdens een nacht, rond 3 of 4 uur 's ochtends, hoorde ik iemand in mijn slaapkamer binnenkomen. Dit maakte me wakker: ik keek op om te zien wie er in hemelsnaam mijn slaapkamer kon zijn binnengetreten.

Zr. Emmanuel: Was u bevreesd?

Maria: Neen, ik ben helemaal niet bang. Zelfs als klein kind zei mijn moeder mij dat ik bijzonder was, omdat ik voor niets bang was.

Zr. Emmanuel: Zo, die nacht....vertel ons!

Maria: Wel, ik zag iemand die mij volledig vreemd was. Hij wandelde langzaam voor- en achterwaarts. Ik zei streng tot hem: "Hoe bent u hier binnengekomen?" Maar hij bleef ongeduldig verder rondwandelen in mijn slaapkamer, alsof hij niets had gehoord. Daarop vroeg ik hem opnieuw: "Wat bent u aan het doen?" Toen hij nog steeds geen antwoord gaf, sprong ik uit mijn bed en poogde ik hem vast te grijpen, maar ik tastte enkel in het duister. Er was absoluut niets. Ik ging terug naar mijn bed en opnieuw hoorde ik hem voor- en achterwaarts stappen.

Ik vroeg me af hoe ik deze man kon zien, omdat ik hem niet kon vastgrijpen. Ik stond opnieuw recht om hem tegen te houden, maar terug greep ik in de leegte. Verward keerde ik terug naar mijn bed. Hij kwam niet meer terug, maar ik kon geen slaap meer vatten. De volgende dag, na de Mis, ging ik naar mijn geestelijke begeleider en vertelde hem alles. Hij vertelde me dat, indien dit opnieuw zou gebeuren, ik niet moest vragen: "Wie bent u?", maar "Wat verlangt u van mij?"

De daaropvolgende nacht kwam de man terug. Het was zeker dezelfde persoon. Ik vroeg hem: "Wat verlangt u van mij?" Hij antwoordde: "Laat drie Missen voor mij opdragen en ik zal bevrijd zijn."

Toen begreep ik dat dit een ziel uit het Vagevuur was. Mijn geestelijke begeleider bevestigde dit en gaf me de raad om deze arme zielen nooit iets te weigeren, maar met edelmoedigheid alles te aanvaarden wat ze vroegen.

Zr. Emmanuel: En daarna, gingen de bezoeken door?

Maria: Ja. Gedurende verscheidene jaren, waren er enkel maar drie of vier zielen, vooral tijdens de maand november. Nadien werden het er meer.

Hoofdstuk 2. Een liefdeswonde

Zr. Emmanuel: Wat vragen deze zielen van u?

Maria: In de meeste gevallen vragen ze om Missen te laten opdragen en dat er iemand zou bij aanwezig zijn. Zij vragen tevens om de Rozenkrans te bidden en om de Kruisweg te doen.

Thans is de hoofdvraag: Wat is juist het Vagevuur? Ik zou zeggen dat het een prachtige uitvinding is van God. Ik zal u mijn indruk weergeven. Veronderstel dat er zich op een dag een deur opent en dat er een prachtig iemand verschijnt, uitzonderlijk mooi, van een schoonheid die we op deze aarde niet kennen. U bent onder de indruk en gefascineerd door deze persoon vol van licht en schoonheid, die precies toont of deze dolverliefd is op u, iets waarvan u zelfs nog nooit heb gedroomd dat men u zo erg kon liefhebben. U voelt eveneens een groot verlangen om één te zijn met deze persoon. Het vuur van deze liefde dat in uw hart brandt zet u ertoe aan om u in zijn armen te gooien en u volledig op hem te verlaten.

Maar wacht, plots realiseert u zich dat u zich in maanden niet meer gewassen hebt, dat u slecht ruikt, dat uw neus loopt, uw haar vet is en door elkaar ligt, dat er ze zich grote vlekken op uw kledij bevinden, en zo verder. U zegt dan tot uzelf: "Neen, Ik kan mezelf niet in deze staat vertonen. Ik moet me eerst gaan wassen, een douche nemen, mooie kledij aantrekken en dan kom ik terug."

Maar de liefde die in uw hart is ontstaan is zo intens, zo brandend, zo sterk dat deze vertraging, om u mooi te maken, niet draaglijk is. En de pijn van deze afwezigheid, zelfs al is het maar voor een aantal minuten, is een vreselijke wonde in uw hart, evenredig aan de hevigheid van de onthulling van deze liefde, met andere woorden, het is een "liefdeswonde".

Het vagevuur is precies dit. Het is een vertraging veroorzaakt door onze onzuiverheid, een wachten op Gods omhelzing, een liefdeswonde die zo'n groot lijden veroorzaakt, een wachten, een nostalgie van liefde. Het is juist dit branden, dit verlangen dat ons zuivert van wat nog onzuiver is in ons. Het Vagevuur is een plaats van verlangen, een dol verlangen naar God, een God die we reeds kennen, omdat we Hem reeds hebben gezien, maar met wie we nog niet zijn verenigd. Nu ga ik aan Maria een vraag stellen die een essentieel punt moet duidelijk maken.

Zr. Emmanuel: Maria, hebben de zielen in het Vagevuur, ondanks alles, vreugde en hoop in het midden van het lijden?

Maria Simma: Ja, geen enkele ziel uit het Vagevuur wenst om terug te keren naar de aarde. Ze hebben kennis van het grote onbekende. Ze wensen enkel om niet te moeten terug te keren naar de duisternis der aarde.

Hier zien we het verschil tussen het lijden dat wij hier op aarde kennen. In het Vagevuur is er een zekerheid van eeuwig met God te willen leven, zelfs al is de pijn van de ziel vreselijk. Het is een onwankelbare zekerheid. De vreugde is groter dan de pijn. Er is niets op aarde dat hen opnieuw hier wil doen leven, waar iemand nooit zeker is van iets.

Zr. Emmanuel: Maria, kunt u ons nu vertellen of het God zelf is die deze zielen naar het Vagevuur stuurt of zijn het de zielen zelf die hiervoor kiezen?

Maria Simma: Het is de ziel zelf die wenst naar het Vagevuur te gaan, met het oog om rein te zijn alvorens naar de Hemel te gaan.

De zielen in het Vagevuur zijn volledig vastgeklampt aan Gods wil: zij verheugen zich in het goede, zij verlangen onze liefde en ze hebben heel erg lief: ze hebben God lief en hebben ons ook lief. Ze zijn volkomen verenigd met de Geest van God, het Licht van God.

Zr. Emmanuel: Maria, op het ogenblik van de dood, ziet men God dan in het volle licht of eerder op een sombere, duistere wijze?

Maria Simma: Op een eerder sombere en duistere wijze, maar tegelijk in zo'n helderheid dat het voldoende is om een groot verlangen te veroorzaken.

Eigenlijk is het een oogverblindende helderheid als u het vergelijkt met de duisternis op aarde! En het is nog altijd niets vergeleken met het volle licht van de ziel die weet dat deze in de Hemel komt. Hier kunnen we verwijzen naar "bijna-doodervaringen". De ziel wordt zo door het licht aangetrokken dat het een kwelling is om, na zo'n belevens, in het lichaam op aarde te moeten terugkeren.

Hoofdstuk 3. Menslievendheid dekt een groot aantal zonden

Zr. Emmanuel: Maria, kunt u ons vertellen welke de rol van Onze Lieve Vrouw is rond de zielen van het Vagevuur?

Maria: Ze bezoekt hen dikwijls om hen te troosten door hen te vertellen dat ze vele goede dingen hebben gedaan. Ze moedigt hen aan.

Zr. Emmanuel: Zijn er bijzondere dagen waarop deze zielen worden bevrijd?

Maria: Bovenal Kerstmis, Allerheiligen, Goede Vrijdag, en beide Hemelvaartsdagen

Zr. Emmanuel: Maria, waarom gaat iemand naar het Vagevuur? Wat zijn de zonden die het meeste leiden tot het Vagevuur?

Maria: Zonden tegen de naastenliefde, de mildheid, een hart hart, vijandigheid, laster, roddel en al deze zaken.

Gemene dingen, laster en roddel zijn de grootste onvolmaaktheden die een langdurige zuivering vereisen. Maria geeft ons nu een voorbeeld dat haar zodanig trof dat ik dit met u wil delen. Op een dag werd haar gevraagd om ze er kon achterkomen of een vrouw en een man zich in het Vagevuur bevonden.

Tot grote verbazing van diegenen die dit hadden gevraagd, bevond de vrouw zich al in de Hemel en was de man nog steeds in het Vagevuur en dit terwijl de vrouw ooit een abortus had ondergaan, en de man dikwijls naar de kerk ging en blijkbaar een waardig en gelovig leven leidde.

En zo zocht Maria naar meer informatie om er zeker van te zijn dat ze zich niet had vergist, maar blijkbaar was het de waarheid. Ze stierven beiden praktisch op hetzelfde ogenblik, maar de vrouw toonde een diep berouw en was zeer nederig, terwijl de man niets anders had gedaan dan op iedereen kritiek te geven, te klagen en laster over iedereen te vertellen. Dat is de reden waarom hij zo lang in het Vagevuur moest verblijven. En Maria vervolgde: "wij mogen niet oordelen over uiterlijke schijn."

Andere zonden tegen de menslievendheid zijn al onze afwijzingen van mensen van wie we niet houden, het weigeren om vrede te sluiten, het weigeren om te vergeven en al de bitterheid die we van binnen opslaan.

Maria verduidelijkte ook dit punt met een voorbeeld dat onze tot nadenken stemt. Het is een verhaal over een vrouw die ze heel goed kende. Deze vrouw overleed en bevond zich in het Vagevuur, het laagste en vreselijkste niveau, met het grootste lijden. Toen ze Maria kwam bezoeken vertelde ze waarom: zij had een vriendin en tussen hen was er een grote vijandschap ontstaan. Zij zelf was hier de oorzaak van. Zij had deze vijandschap jaren en jaren aangehouden, ook al had haar vriendin haar meerdere malen gevraagd om vrede te sluiten en zich met elkaar te verzoenen. Maar elke keer had ze dit geweigerd. Toen ze vreselijk ziek werd, bleef ze haar hart gesloten houden en weigerde ze de ultieme verzoening die haar was aangeboden door haar vriendin, tot op haar sterfbed. Ik geloof dat dit een goed voorbeeld is van de betekenis van een diep ingewortelde haat. Ook onze woorden kunnen vernietigend zijn: we kunnen er niet genoeg de nadruk opleggen hoezeer een kritisch of bitter woord kan doden, maar ook hoe, integendeel, een zacht woord kan helen.

Zr. Emmanuel: Maria, vertel ons wie diegenen zijn met de grootste kans om recht naar de Hemel te gaan?

Maria: Deze die een goed hart hebben tegenover iedereen. Liefde overwint het grootste aantal zonden. Sint-Paulus zelf vertelt ons dit.

Zr. Emmanuel: Wat kunnen wij hier op deze aarde doen om het Vagevuur te vermijden en recht naar de Hemel te gaan?

Maria: We moeten veel doen voor de zielen in het Vagevuur, omdat zij ons op hun beurt zouden helpen. We moeten veel nederigheid hebben, want dat is het grootste wapen tegen het slechte, tegen de duivel. Nederigheid drijft het slechte terug.

Ik moet u een mooie getuigenis vertellen van Vader Berlioux (die een mooi boek schreef over de zielen in het Vagevuur), over de hulp die door deze zielen wordt verleend voor hen die hun lijden verzachten door hun gebeden en lijden. In dat boek vertelt hij het verhaal van een dame die op een bijzondere wijze toegewijd was aan de arme zielen en die haar leven opofferde voor hun bevrijding.

Op het ogenblik van haar dood, werd zij hevig aangevallen door een duivel die zag dat zij hem ging ontsnappen. Onmiddellijk was de hele ondergrond verenigd tegen haar en zij werd volledig omsingeld door de duivelse troepen. De stervende vrouw streed ondraaglijk toen ze plots in haar kamer een menigte zag aankomen van een oogverblindende schoonheid en de hele duivelse horde op de vlucht deed slaan. Ze naderden haar bed en spraken tot haar met de meest hemelse aanmoedigingen en woorden van troost. In haar laatste ademzucht, weende ze in grote vreugde: wie zijn jullie? Wie zijn jullie a.u.b., waarom doen jullie zoveel goeds voor mij?

De weldadige bezoekers antwoordden: "We zijn bewoners van de Hemel. Uw hulp heeft ons gelukzaligheid gebracht. En nu komen wij uit dankbaarheid u helpen om de overkant van de eeuwigheid te bereiken en u te bevrijden van deze plaats van smart om u in de vreugde van de Heilige Stad te brengen."

Met deze woorden kwam er een glimlach op het gelaat van de stervende vrouw, haar ogen sloten zich en zij rustte in, in de vrede van de Heer. Haar ziel, zuiver als een duif, voorgesteld aan de Heer des Heren, had zo vele beschermelingen en advocaten rond zich. Het waren allemaal zielen die zij had bevrijd, en haar dankbaar waren. Ze trad de Hemel binnen in volle glorie, in triomf en onder het luid applaus en de zegen van al diegenen die zij had bevrijd uit het Vagevuur. Mag ook ons dit geluk op een bepaalde dag overkomen.

En zo zijn de zielen die door onze gebeden worden bevrijd enorm dankbaar: zij helpen ons tijdens het leven en dit is duidelijk voelbaar. Ik kan u alleen maar sterk aanbevelen dat u dit zelf zou ondervinden! Zij helpen ons: zij kennen onze noden en bekomen vele genaden voor ons.

Zr. Emmanuel: Maria, Ik denk aan de goede dief die zich naast Jezus aan het kruis bevond. Ik zou werkelijk graag willen weten wat hij voor Jezus had gedaan opdat Hij hem beloofde dat hij diezelfde dag nog bij Hem in het Koninkrijk zou zijn?

Maria: Hij aanvaardde nederig zijn lijden en zei dat dit gerechtigheid was. Jezus moedigde hem aan. Hij had vrees voor God, wat nederigheid betekent. Ook ga ik u een voorbeeld geven van hoe goede daden heel wat zonden kunnen wegspoelen: Ik kende een jongeman van rond

de twintig jaar, uit een nabijgelegen dorp. Dit dorpje was enorm getroffen door een reeks van lawines die een heleboel mensen hadden gedood. Op een nacht hoorde hij vanuit zijn ouders huis een lawine naast de deur naar omlaag stormen. Hij hoorde schreeuwen van een doordringende en hartverscheurende angst die het uitriepen: "Spaar ons! Kom, spaar ons! We zitten in de val onder de lawine!" Hij sprong onmiddellijk uit zijn bed en vloog naar beneden om deze mensen te gaan redden. Ook zijn moeder had deze angstschreeuwen gehoord en verhinderde hem om buiten te gaan en ging voor de deur staan: "Nee! Laat anderen hen helpen. Niet altijd ons! Het is te gevaarlijk buiten, Ik wil niet nog een dode!" Maar omdat hij door deze angstschreeuwen zo diep was getroffen, voelde hij dat hij deze mensen moest redden en daarom duwde hij haar opzij en zei haar: "Ja! Ik ga! Ik kan hen zo niet laten sterven!". Hij ging naar buiten en op zijn weg werd ook hij door een aardbeving getroffen en stierf.

Drie dagen na zijn dood, bracht hij mij 's nachts een bezoek en hij zei tot mij: "Laat drie Missen voor mij opdragen en zo zal ik bevrijd zijn van het Vagevuur." Ik ging zijn familie en vrienden inlichten en deze waren er over verbaasd dat er enkel maar drie Missen nodig waren om hem te bevrijden uit het Vagevuur. Zijn vrienden zeiden tot mij: "Ik zou niet graag in zijn plaats geweest zijn op het ogenblik van zijn dood, indien u wist welke slechte dingen hij ooit had gedaan!" Maar de jongeman had hierop geantwoord: "Ziet u! Ik heb een daad van zuivere liefde gesteld door mijn leven op het spel te zetten door deze mensen te willen redden. Het is dankzij deze daad dat de Heer mij zo vlug in de Hemel verwelkomde." Zo ziet u...liefdadigheid dekt heel wat zonden.

Dit verhaal toont ons aan dat liefdadigheid, een eenvoudige daad van liefde vanuit het hart, voldoende was om deze jongeman te zuiveren van een losbandig leven. De Heer had van deze daad van liefde blijkbaar Zijn werk gemaakt. Maria had er nog aan toegevoegd dat zo niet, deze jongeman misschien nooit nog de kans had gekregen om zo'n grote daad van liefde te stellen en dat alles zou kunnen slecht afgelopen zijn voor zijn ziel. Maar de Heer, in Zijn genade, zag hem, op het ogenblik dat hij voor Hem verscheen, op zijn mooiste, zuiverst, omwille van deze daad van liefde.

Het is heel belangrijk om ons, op het ogenblik van onze dood, helemaal te verlaten op God.

Maria vertelde me over het verhaal van een moeder met vier kinderen, die ging sterven. In plaats van tegenstand te bieden en bezorgd te zijn, zei ze: "Heer, Ik aanvaard de dood, als het Uw wil is, en ik plaats mijn leven in Uw handen. Ik vertrouw mijn jongens aan U toe en ik weet dat U zorg zult dragen voor hen."

Maria zei dat deze vrouw, door haar enorm vertrouwen in God, onmiddellijk naar de Hemel ging en het Vagevuur vermeed.

Daarom kunnen we werkelijk zeggen dat liefde, nederigheid en verlatenheid op God de drie gouden sleutels zijn om ogenblikkelijk naar de Hemel te gaan.

Hoofdstuk 4. Laat een Mis opdragen voor hen

Zr. Emmanuel: Maria, kunt u ons nu vertellen wat het meest doeltreffend is om zielen te bevrijden uit het Vagevuur?

Maria: De Heilige Mis

Zr. Emmanuel: Waarom de Heilige Mis.

Maria: Omdat het in de Heilige Mis, Christus Zelf is die Zich offert uit liefde voor ons. Het is het offer van Christus Zelf aan God, de mooiste opoffering. De priester vertegenwoordigt God, maar het is God Zelf die Zich opoffert voor ons. De kracht van de Heilige Mis voor de overledene is nog groter voor hen die een grote waarde aan de Heilige Mis hechtten tijdens hun leven. Als zij tijdens hun leven aan de Eucharistieviering waren gehecht en met hun hart baden, als ze tijdens de wekdagen naar de Mis gingen, naar de hen beschikbare tijd, dan halen ze een groot voordeel uit de Missen die voor hen worden opgedragen. Ook hier oogst men wat men gezaaid heeft.

Een ziel in het Vagevuur ziet heel duidelijk op de dag van zijn of haar begrafenis of we werkelijk voor hen bidden of dat we enkel daar waren om onze aanwezigheid te tonen. De arme zielen zeggen dat het niet de tranen, maar de gebeden zijn die hen helpen. Dikwijls klagen ze er over dat mensen naar hun begrafenis gaan zonder zelfs één enkel gebed tot God te richten voor hen, maar dat ze wel vele tranen laten lopen, terwijl dit laatste nutteloos is.

Wat de Heilige Mis aangaat, zal ik u nu een mooi voorbeeld geven van de Abt van Ars die zich richtte tot zijn parochianen. Hij vertelde hen:

"Mijn kinderen, een goede priester had het ongeluk een vriend te moeten verliezen die hij enorm hoogschatte en zo bad hij veel voor de rust van deze ziel. Op een dag maakte God hem bekend dat zijn vriend zich in het Vagevuur bevond en enorm leed. De heilige priester geloofde dat hij niets beter kon doen dat het Heilige Offer van de Mis aan zijn geliefde overleden vriend op te offeren. Op het moment van de consecratie nam hij de hostie tussen de vingers en zei: "Heilige Eeuwige Vader, laat ons een ruil doen. U houdt de ziel vast van mijn vriend die zich in het Vagevuur bevindt, en ik hou het Lichaam van Uw Zoon in mijn handen. Goede en Barmhartige Vader, bevrijd mijn vriend en ik Offer U Uw zoon met alle verdiensten van Zijn dood en Passie. Het verzoek werd beantwoord. Op het ogenblik dat hij de hostie omhoog hield, zag hij de ziel van zijn vriend, schitterend in glorie opstijgen naar de Hemel. God had de ruil aanvaard. Mijn kinderen, als we wensen dat een ziel die ons echt nabij was, uit het Vagevuur wordt bevrijd, laat ons dan hetzelfde doen: Laat ons een offer doen tot God, door het Heilige Offer, Zijn Geliefde Zoon met al alle verdiensten van Zijn dood en Passie. En God zal u dit niet kunnen weigeren."

Hoofdstuk 5. Verspil uw aardse lijden niet

Er is nog een andere, zeer krachtige wijze om de arme zielen te helpen: het offeren van ons lijden, onze boeten zoals vasten, verzakingen, en zo verder en uiteraard onvrijwillig lijden zoals gewone ziekten en rouw.

Zr. Emmanuel: Maria, u bent dikwijls uitgenodigd om te lijden voor deze arme zielen, met het oog om hen te bevrijden. Kunt u ons vertellen wat u hebt ervaren en ondergaan tijdens deze ogenblikken?

Maria: De eerste keer vroeg een ziel mij of ik er niets zou op tegen hebben om drie uur met mijn lichaam te lijden, voor haar, en dat ik daarna opnieuw gewoon zou kunnen doorwerken. Ik zei tot mijzelf: "het zal allemaal wel over zijn in drie uur, ik kan dit aanvaarden." Deze drie uren gaven mij de indruk alsof ze drie dagen duurden, zo pijnlijk was het. Maar op het einde keek ik naar mijn uurwerk en ik zag dat het inderdaad maar drie uur had geduurd. Deze ziel heeft mij verteld dat door dit lijden voor drie uur te aanvaarden, ik haar had gespaard van twintig jaar meer Vagevuur!

Zr. Emmanuel: Ja, maar waarom leed u maar enkel drie uren om twintig jaar Vagevuur af te lossen? Wat was uw lijden dan meer waard dan haar lijden?

Maria: Dat is omdat het lijden op aarde niet dezelfde waarde heeft. Als we op aarde lijden, kunnen wij groeien in liefde en verdiensten bekomen, wat met het lijden in het Vagevuur niet het geval is. In het Vagevuur dient het lijden enkel en alleen om ons te zuiveren van de zonde. Op aarde hebben wij alle genaden. We hebben de vrijheid om te kiezen.

Dit allemaal is zo bemoedigend omdat het een buitengewone betekenis geeft aan ons lijden. Het lijden dat geofferd word, vrijwillig of onvrijwillig, zelfs de kleinste opofferingen zoals teleurstellingen, gewone ziekten, rouw ... als we deze met geduld ondergaan en ze met nederigheid verwelkomen, dan hebben deze kleine daden een ongekende kracht om de zielen te helpen.

Het beste wat we kunnen doen, aldus Maria Simma, is om onze pijnen te verenigen met deze van Jezus, door deze in de handen van Onze Lieve Vrouw te plaatsen. Zij is diegenen die het beste weet hoe ze te gebruiken, omdat wij dikwijls de hoogste noden rondom ons niet kennen.

Dit allemaal zal Maria ons uiteraard terugschikken op het ogenblik van onze dood.

U ziet, de pijnen die wij hebben opgeofferd zijn onze meest dierbare schatten in de andere wereld. We moeten iedereen hieraan herinneren en hen aanmoedigen wanneer zij lijden.

Hoofdstuk 6. Schenk uw gebeden niet met tegenzin

Nog een andere zeer effectieve wijze is, volgens Maria Simma, de Kruisweg, omdat we door te bezinnen over het lijden van de Heer, de zonde beetje bij beetje beginnen te haten en de redding wensen voor alle mensen en deze hartenwens brengt grote verlichting aan de zielen in het Vagevuur.

De Kruisweg brengt ons ook tot berouw. Het berouw kan beginnen van zodra we onszelf met de zonde confronteren.

Nog een ander betekenisvolle hulp voor de zielen in het Vagevuur is het opzeggen van de Rozenkrans, alle vijftien mysteries, voor het belang van de overledenen. Door de Rozenkrans worden er elk jaar vele zielen bevrijd uit het Vagevuur en, het weze gezegd, het is de Moeder van God zelf die de zielen uit het Vagevuur komt bevrijden. Dit is enorm mooi, omdat de zielen in het Vagevuur Onze Lieve Vrouw de "Moeder van Barmhartigheid" noemen.

De zielen vertellen eveneens dat aflaten een onschatbare waarde hebben voor hun bevrijding. Het klinkt eigenaardig, maar het zou misdadig kunnen lijken om geen gebruik te maken van deze schat die de Kerk voorstelt ten gunste van de zielen. Het onderwerp van aflaten zou te veel tijd in beslag nemen om hier te bespreken, maar ik kan verwijzen naar een prachtige tekst, geschreven door Paus Paulus VI in 1968 over dit onderwerp. U kunt er uw parochiepriester naar vragen of er gewoon naar vragen in een godsdienstige boekenwinkel.

Ook kunnen we zeggen dat een grote hulp voor de zielen in het Vagevuur het bidden in het algemeen is. Alle soorten gebeden. Ik hou eraan om u hier een getuigenis te geven van Hermann Cohen, een Joodse artiest, die zich tot de Katholieke godsdienst bekeerde in 1864 en een grote verering had voor de Eucharistie. Het verliet de gewone wereld om binnen te treden in een zeer strenge religieuze orde. Hij aanbad regelmatig het Heilig Sacrament, waarvoor hij een grote verering had. Tijdens zijn aanbidding, smeekte hij de Heer om zijn moeder, van wie hij zielsveel hield, te bekeren. En zo wierp Hermann zich, ziek van verdriet, nederig voor het Heilig Sacrament, in diepe smart, biddend: "Heer, Ik ben U alles verschuldigd, dat is waar. Maar wat heb ik U geweigerd? Mijn jeugd, mijn hoop in deze wereld, mijn welzijn, de familievreugde, een misschien wel hard verdiende rust. Ik heb alles opgeofferd van zodra u mij riep. En u, Heer, Eeuwige Goedheid, die mij heeft beloofd om mij het honderdvoudige terug te schenken, hebt mij de ziel van mijn moeder geweigerd. Mijn Heer, ik bezwijk onder dit martelaarschap, ik zal stoppen met klagen."

Hij weende zijn arme ziel uit toen plots een geheimzinnige stem in zijn oor fluisterde: Mens met een klein geloof! Uw moeder is gered. Weet dat uw gebed almachtig is in Mijn aanwezigheid. Ik heb al diegenen die u hebt aanroepen voor uw moeder verzameld, en mijn Voorzienigheid heeft haar in beschouwing genomen in haar laatste uur. Op het ogenblik van haar heengaan ben Ik tot haar gekomen. Zij zag me en weende: "Mijn Heer en Mijn God!" Heb moed want uw moeder heeft de verdoemnis vermeden en uw vurige smeekbede zal haar ziel spoedig bevrijden van de verbondenheid met het Vagevuur.

En we weten dat Vader Hermann Cohen, spoedig daarna, tijdens een tweede verschijning vernam dat zijn moeder was opgestegen naar de hemel.

Ook beveel ik sterk de gebeden aan van de Heilige Birgitta van Zweden voor de arme zielen. Laat mij iets heel belangrijks toevoegen: de zielen in het Vagevuur kunnen niet langer iets

doen voor zichzelf. Zij zijn totaal hulpeloos. Als de levenden niet voor hen bidden zijn ze totaal verlaten. Daarom is het belangrijk u bewust te zijn van om de onmeetbare en de ongelofelijke kracht die ieder van ons in zijn of haar handen heeft om de zielen die lijden te bevrijden.

We moeten geen twee maal nadenken om een kind te helpen dat voor onze ogen neerviel of uit een boom viel en dat een gebroken been heeft. Uiteraard zouden wij alles voor dit kind doen. Op dezelfde manier zouden wij ook zorg moeten dragen voor deze zielen, die alles van ons verwachten, uitkijkend naar de geringste opoffering, hoopvol voor het minste van onze gebeden, om hen van hun pijn en smart te bevrijden. En het zou uiteraard ook fijn zijn om liefdadig te zijn.

Ik denk bijvoorbeeld aan de vriendelijkheid van de Barmhartige Samaritaan uit het Evangelie, tegen de halfdode man aan de kant van de weg. Deze man was volledig afhankelijk van de goedheid van zijn voorbijganger.

Zr. Emmanuel: Maria, waarom kan men niet langer verdiensten bekomen in het Vagevuur en op aarde wel?

Maria: Omdat op het ogenblik van de dood de tijd om verdiensten te bekomen beëindigt. Zolang wij op deze aarde leven kunnen wij het kwade dat wij hebben aangericht nog herstellen. De zielen in het Vagevuur benijden ons hiervoor. Zelfs de Engelen zijn jaloers op ons omdat wij de mogelijkheid hebben om te groeien zolang wij hier op aarde zijn.

Zr. Emmanuel: Maar dikwijls geeft het lijden op aarde aanleiding tot innerlijke opstand, waarbij wij het erg moeilijk hebben op dit te aanvaarden en te ondergaan. Hoe kunnen wij het lijden beleven zodat het zijn vruchten afwerpt?

Maria: Lijden is het grootste bewijs van onze liefde voor God en als wij dit goed opofferen kan dit vele zielen helpen.

Zr. Emmanuel: Hoe kunnen wij het lijden aanvaarden als een geschenk en niet als een straf, zoals wij dikwijls doen?

Maria: We moeten alles schenken aan Onze Lieve Vrouw. Zij is diegene die het beste weet wie dit en dat lijden nodig heeft om te worden gered.

Aan dit onderwerp van het lijden wens ik een buitengewone getuigenis die Maria Simma ons vertelde te verbinden. Het was in 1954 en een reeks van dodelijke lawines had het dorp naast dat van Maria getroffen. Daarop volgden er nog andere lawines, maar op een wonderlijke wijze hielden deze op, voordat ze het dorp bereikten zodat er geen schade was.

De zielen legden uit dat er in dit dorp een zieke vrouw was overleden die niet goed behandeld was. Zij had gedurende dertig jaren enorm geleden. En ze had al haar lijden opgeofferd aan de bescherming van het dorp.

De zielen legden Maria uit dat het dankzij het offer van deze vrouw was, dat het dorp gespaard bleef van de lawines.

Zij had haar lijden met geduld gedragen. Maria vertelt ons dat, indien zij in een goede gezondheid had verkeerd, het dorp niet zou gespaard geweest zijn en voegt er aan toe dat pijnen die nederig en met geduld worden gedragen meer zielen kunnen redden dan gebeden (maar gebeden helpen ons wel om ons lijden te dragen).

We moeten het lijden niet altijd als een straf beschouwen. Het kan niet alleen worden aangewend ter compensatie van onszelf, maar bovenal voor de anderen. Ook Christus was volledig onschuldig en hij heeft Zijn diepe lijden ondergaan voor de aflossing van onze zonden.

Enkel in de Hemel zullen we alles weten dat we hebben bekomen door te lijden met geduld in eenheid met het lijden van Christus.

Zr. Emmanuel: Maria, komen de zielen in het Vagevuur in opstand door hun lijden?

Maria: Abslout niet! Zij wensen zichzelf te zuiveren. Zij begrijpen dat dit nodig is.

Hoofdstuk 7. Op het ogenblik van de dood

Zr. Emmanuel: Wat is de rol van berouw of spijt op het ogenblik van de dood?

Maria: Berouw is heel belangrijk. De zonden worden in alle geval vergeven, maar er blijven de gevolgen van de zonden. Indien iemand een volledige aflaat wenst te bekomen op het ogenblik van de dood, wat recht naar de Hemel gaan betekent, dan moet de ziel bevrijd zijn van al de gevolgen.

Hier zou ik een belangrijke getuigenis willen vermelden van Maria Simma. Op een dag vroegen familieleden haar na te gaan of een vrouw uit hun familie haar ziel al dan niet verloren was gegaan, omdat ze een ontzettend slecht leven had geleid. Ze verongelukte toen ze uit een trein viel. Een ziel vertelde aan Maria dat deze vrouw was gered uit de hel omdat, op het ogenblik van haar dood, ze tot God had gezegd: "U hebt gelijk om mij van het leven te benemen, omdat ik u nu niet langer kan ontstemmen." Deze ene zin wiste al haar zonden. Dit voorbeeld heeft een zeer grote betekenis, omdat het aantoont dat één enkel ogenblik van nederigheid, van berouw, op het ogenblik van de dood, ons kan redden. Dit betekent niet dat ze niet naar het Vagevuur ging, maar ze vermeed wel de hel, wat ze misschien had verdiend door haar goddeloosheid.

Zr. Emmanuel: Maria, op het ogenblik van de dood, is er dan nog een moment waarin de ziel nog steeds de kans krijgt om zich tot God te keren, zelfs na een zondevol leven, vooraleer deze de eeuwigheid binnengaat. Een tijd tussen de zogenaamde dood en de werkelijke dood?

Maria: Ja. De Heer geeft aan iedereen een aantal minuten om zich over hun zonden te berouwen en te beslissen: Ik aanvaard of ik aanvaard het niet om God te zien. Het is daar dat we de film over ons leven te zien krijgen. Ik heb weet van een man die geloofde in de Kerkelijke leer, maar niet in het eeuwige leven. Op een dag werd hij hevig ziek en gleed in een coma. Hij zag zichzelf in aan kamer met een bord vooraan waar al zijn daden stonden op geschreven, de goede en de slechte. Toen vielen het bord en de muren van de kamer naar beneden en alles was onmetelijk mooi. Toen ontwaakte hij uit zijn coma en besliste om zijn leven volledig te veranderen.

Dit lijkt veel op de getuigenissen van "bijna-doodervaringen", het ervaren van het bovennatuurlijke licht is zo'n belevenis dat deze mensen daarna niet meer wensen te leven zoals voorheen.

Zr. Emmanuel: Maria, onthult God zich aan alle zielen met dezelfde intensiteit, op het ogenblik van de dood?

Maria: Aan iedereen word Gods kennis over zijn leven gegeven en ook het lijden dat volgt, maar de intensiteit is niet dezelfde voor iedereen. De intensiteit van Gods openbaring hangt af van het leven dat de ziel heeft geleiden.

Zr. Emmanuel: Krijgt de duivel de toelating om ons aan te vallen op het ogenblik van de dood?

Maria: Ja, maar de mensen krijgen ook de genade om hem te weerstaan, om hem weg te drijven. Als ze met de duivel niets willen te maken hebben, geeft de duivel geen enkele macht.

Zr. Emmanuel: Dat is goed nieuws! Wanneer iemand weet dat hij spoedig zal sterven, wat is dan het beste om te zijn voorbereid?

Maria: Door zichzelf volledig op God te verlaten. Offer al uw lijden. Wees volledig gelukkig in God.

Zr. Emmanuel: En welke houding moet iemand aannemen voor een ander die gaat sterven? Wat is het beste dat we voor die persoon kunnen doen?

Maria: Bid hard! Bereid hem voor op zijn dood. Men moet de waarheid spreken!

Zr. Emmanuel: Welk advies zou u aan de mensen geven om heilig te worden op aarde?

Maria: Wees zeer nederig! We mogen niet met onszelf bezig zijn. Trots is de grootste val.

Zr. Emmanuel: Maria, vertel ons, kan men aan de Heer vragen om het Vagevuur op deze aarde te mogen beleven, met het oog om het niet te moeten doorstaan na dit aardse leven?

Maria: Ja. Ik kende een priester en een jonge vrouw die beiden met tuberculose in het ziekenhuis lagen. De jonge vrouw zei tot de priester: "Laat ons aan de Heer vragen om hier zoveel mogelijk te mogen lijden, zodat we recht naar de Hemel zouden mogen gaan." De priester antwoordde dat hij dit niet durfde te vragen aan God, maar een kloosterlinge die zich in de nabijheid bevond, had het gesprek opgevangen. De jonge vrouw overleed vóór de priester. De priester verscheen daarna aan de Zuster: "Had ik maar hetzelfde vertrouwen gehad als deze jonge vrouw, dan zou ik onmiddellijk naar de Hemel zijn gegaan."

Hoofdstuk 8. De "inwoners" van het Vagevuur

Zr. Emmanuel: Maria, zijn er verschillende niveaus in het Vagevuur?

Maria: Ja, er is een groot verschil op het niveau van het morale lijden. Elke ziel heeft een uniek lijden, voorbestemd voor deze ziel en er zijn vele niveaus.

Zr. Emmanuel: Weten de arme zielen wat er gaat gebeuren in de wereld?

Maria: Ja, niet alles, maar veel.

Zr. Emmanuel: Vertellen deze zielen u soms wat er gaat gebeuren?

Maria: Ze zeggen eenvoudig dat er iets voor de deur staat, maar ze zeggen niet wat. Ze zeggen alleen wat nodig is voor de bekering van de mensen.

Zr. Emmanuel: Is het lijden in het Vagevuur pijnlijker dan het hevigste lijden op aarde?

Maria: Ja, maar dan symbolisch. Het zit hem in de ziel.

Zr. Emmanuel: Ja, ik denk dat het moeilijk is om dit te omschrijven, maar komt Jezus zelf naar het Vagevuur?

Maria: Geen enkele ziel heeft me dit tot op heden verteld. Het is de Moeder Gods die komt. Op een dag vroeg ik aan een arme ziel of ze kon op zoek gaan naar een ziel waar ik naar vroeg. De arme ziel vertelde mij: "Nee, het is de Moeder van Barmhartigheid die er ons over vertelt." Ook komen de zielen uit de Hemel niet naar het Vagevuur, maar wel de engelen: Sint Michaël...en de engelbewaarder van elke ziel.

Zr. Emmanuel: Fantastisch! De engelen zijn met ons...maar wat doen de engelen in het Vagevuur?

Maria: Ze verzachten het lijden en voorzien de zielen van troost. De zielen kunnen hen zelfs waarnemen.

Zr. Emmanuel: Verbazend! Als u zo blijft doorgaan, wens ik haast naar geen andere plaats heen te gaan dan naar het Vagevuur ... met al deze verhalen over de engelen. Een andere vraag: weet u, vele mensen geloven vandaag in reïncarnatie. Wat vertellen de zielen u over dit onderwerp?

Maria: De zielen zeggen dat enkel God het leven schenkt.

Zr. Emmanuel: Maar sommigen zeggen dat één enkel leven niet volstaat om God te kennen en om werkelijk te zijn bekeerd. Dat dit niet eerlijk zou zijn. Wat wenst u hierop te antwoorden?

Maria: Iedereen heeft een innerlijk geloof [geweten], ook al praktiseert men het niet, maar ze geloven "stilzwijgend" in God. Iemand die niet gelooft ... dat bestaat niet. Elke ziel heeft een geweten om het onderscheid tussen het goede en het kwade te kennen. Een geweten, geschonken door God, een innerlijke kennis, in verschillende graden uiteraard, maar elkeen kan het goed van het kwade onderscheiden. Met dit geweten kan elke ziel Gods zegen bekomen.

Zr. Emmanuel: Wat gebeurt er met mensen die zelfmoord hebben gepleegd? Bent u ooit door zulke mensen bezocht?

Maria: Tot op heden heb ik geen weet van zo iemand die zou verloren zijn. Dit betekent niet, dat dit niet kan, maar de zielen vertellen me dat het meestal diegenen rondom hen zijn die het meeste schuld treffen, door achteloos te zijn of door roddel te verspreiden.

Zr. Emmanuel: Hebben zielen die zelfmoord hebben gepleegd, spijt over hun daad?
Maria: Ja, maar dikwijls ligt een ziekte aan de oorzaak. Deze zielen hebben spijt over hun daad omdat, als ze de dingen in Gods licht bekijken, ze onmiddellijk begrijpen welke genaden God voor hen nog achterhield voor de tijd dat ze op deze aarde nog te leven hadden, en ze zien ook werkelijk die tijd die nog overbleef, soms maanden of nog jaren, en ze zien ook de zielen die ze nog konden hebben geholpen door de rest van hun verblijf aan God op te offeren. Wat hen uiteindelijk het meeste treft is om het goede te zien dat ze zouden kunnen hebben gedaan, maar niet deden, omdat ze hun leven hebben ingekort. Maar, wanneer de oorzaak een ziekte is, dan houdt de Heer hier uiteraard rekening.

Zr. Emmanuel: Maria, bent u ooit bezocht door zielen die zichzelf hebben vernietigd door drugs, een overdosis, bijvoorbeeld?

Maria: Ja, en ze zijn niet altijd verloren. Het hangt er allemaal van af wat de oorzaak van hun verslaving was, maar zij moeten lijden in het vagevuur.

Zr. Emmanuel: Stel u nu bijvoorbeeld dat ik te veel lijd met mijn lichaam, in mijn hart, dat alles te zwaar voor mij lijkt en ik wens te sterven: wat kan ik dan doen?

Maria: Dat gebeurt regelmatig en ik zou zeggen, waarom dit lijden niet opofferen om meer zielen te redden? Dit hernieuwt het geloof en geeft moed. Maar niemand denkt hier nog aan vandaag. Deze zielen worden grote zaligheden verleend door dit te doen, een groot geluk in de Hemel. En in de Hemel zijn er duizenden verschillende soorten geluk, maar elke soort is er een van volledig geluk. Alle wensen zijn vervuld. Iedereen weet dat hij niet meer kan verdienen.

Zr. Emmanuel: Maria, ik zou u willen vragen: hebben ooit mensen van andere godsdiensten, zoals Joden, u bezocht?

Maria: Ja, en ze zijn gelukkig. Iedereen die het geloof beleeft is gelukkig, maar het is door het Katholieke geloof dat wij het meeste verkrijgen voor de Hemel.

Zr. Emmanuel: Zijn er godsdiensten die slecht zijn voor de ziel?

Maria: Neen, maar er zijn zovele godsdiensten op aarde! De meest nabije zijn de Orthodoxe en de Protestantse die de Rozenkrans bidden, maar de secten zijn heel, heel erg duivels. Alles moet worden gedaan om de mensen hier weg te halen.

Zr. Emmanuel: Zijn er priesters in het Vagevuur?

Maria: [slaat de ogen naar de Hemel als om te zeggen: Helaas!] Ja, er zijn er vele. Zij hadden geen respect voor de Eucharistie en stimuleerden de mensen er ook niet toe. Ze zijn dikwijls in het Vagevuur omdat ze onachtzaam zijn geweest op de waarde van het gebed, wat hun geloof deed afnemen. Maar er zijn er ook velen die recht naar de Hemel gaan.

Zr. Emmanuel: Wat zou u dan tot een priester zeggen die werkelijk wenst te leven volgens het Hart van God?

Maria: Ik zou hem aanbevelen om veel te bidden tot de Heilige Geest en elke dag de Rozenkrans te bidden.

Zr. Emmanuel: Maria, zijn er kinderen in het Vagevuur?

Maria: Ja, maar voor hen duurt het Vagevuur niet lang en is het ook veel minder pijnlijk, omdat ze nog niet rijp genoeg waren om het onderscheid te kunnen maken tussen goed en kwaad.

Zr. Emmanuel: Ik geloof dat er bepaalde kinderen zijn die u hier komen bezoeken: u hebt me het verhaal verteld van het kleine kind, het jongste dat u ooit zag, een klein meisje van vier. Vertel me, waarom was zij in het vagevuur?

Maria: Omdat ze met Kerstmis van haar ouders een pop gekregen had. Zij heeft een tweelingszus en die had ook een pop gekregen. Dit vier jaar oude kind had haar pop kapot gemaakt en ging deze, in het geheim zonder dat iemand het zag, dan verwisselen met deze van haar zus, terwijl ze in haar kleine hart goed wist dat haar zus hierdoor verdrietig zou zijn. En ze wist ook heel goed dat het een leugen en een onrechtvaardigheid was.

In werkelijk hebben kinderen vaker een zachter geweten dan volwassenen. Het is heel belangrijk hen in die levensjaren het liegen af te leren omdat ze hier op die leeftijd heel gevoelig aan zijn.

Zr. Emmanuel: Maria, hoe kunnen ouders meehelpen om het geweten van hun kinderen een gestalte te geven?

Maria: Eerst en vooral door zelf het goede voorbeeld te geven. Dat is het belangrijkste. Daarna door gebed. Ouders moeten hun kinderen zegenen en hen de dingen van God goed bijleren.

Zr. Emmanuel: Heel belangrijk! Bent u ooit bezocht door zielen, die perversiteiten hebben begaan op aarde? Ik denk bijvoorbeeld, op sexueel gebied?

Maria: Ja. Ze zijn niet verloren, maar ze moeten veel lijden om te worden gezuiverd in het Vagevuur. Homoseksualiteit bijvoorbeeld komt waarlijk van de duivel.

Zr. Emmanuel: Welk advies zou u bijvoorbeeld geven aan hen die betrokken zijn bij homoseksualiteit, die deze geaardheid in zich hebben?

Maria: Veel bidden om aan deze verleiding te kunnen weerstaan. Ze zouden boven alles moeten bidden tot de Aartsengel Michaël. Hij is de grootse vechter bij uitstek tegen de duivel.

Zr. Emmanuel: Wat zijn de houdingen van het hart die voorgoed kunnen leiden tot het verlies van de ziel, ik bedoel om naar de hel te gaan?

Maria: Wanneer de ziel niet wenst tot God te gaan en deze heel duidelijk zegt: "Neen, ik wil dit niet."

Zr. Emmanuel: Dank u, Maria, om dit te verduidelijken. Kunt u ons een verhaal vertellen dat dit toelicht?

Maria: Op een dag zat ik op de trein en in mijn compartiment zat er een man die niet stopte met kwaad te spreken over de Kerk, over de priesters en zelfs over God. Ik zei tot hem: "Luister, u hebt het recht niet om dit allemaal te zeggen, dit is slecht wat u doet." Hij was kwaad op mij. Toen ik later in het station afstapte zei ik tot God: "Heer, laat deze ziel niet verloren gaan." Vier jaar later kwam de ziel van de man mij bezoeken en hij vertelde mij dat hij heel dicht bij de hel was, maar dat hij gewoon gered werd door mijn kleine gebed van dat ogenblik.

Ja, het is buitengewoon om te zien dat slechts één enkele gedachte, één impuls van het hart, een klein gebed iemand kan redden van de hel. Het is de trots die naar de hel leidt. Hel is koppig en eigenwijs "neen" zeggen tot God. Onze gebeden kunnen een daad van nederigheid teweegbrengen bij het sterven, een plots moment van nederigheid, hoe klein dan ook, dat de ziel kan redden van de hel.

Zr. Emmanuel: Dit is al bij al zo ongelofelijk. Hoe kan dan iemand "neen" zeggen tegen God op het ogenblik van de dood, als men Hem ziet?

Maria: Ooit vertelde een man mij dat hij niet naar de Hemel wou gaan. Waarom? Omdat God onrechtvaardigheid aanvaardt. Ik zei tegen hem dat dit de mensen zijn, maar niet God...Hij antwoordde: "Ik hoop dat ik God niet ontmoet na mijn dood, want ik dood hem met een bijl." Hij had een diepe haat voor God ontwikkeld. God verleent de mens een vrije wil. Hij geeft ieder van ons een eigen keuze.

God verleent aan iedereen tijdens zijn leven en op het uur van de dood, voldoende barmhartigheid voor een bekering, zelfs na een leven in duisternis te hebben doorgebracht. Indien oprecht om vergeving vraagt, kan iedereen uiteraard worden gered.

Zr. Emmanuel: Jezus zei dat het voor een rijk man moeilijk was om in het Koninkrijk der Hemelen toe te treden. Hebt u kennis van zulke gevallen.

Maria: Ja! Maar als ze goede werken doen, werken van liefdadigheid, als ze liefde uitstralen, kunnen ze daar, net als de armen, geraken.

Zr. Emmanuel: Maria: krijgt u vandaag nog bezoeken van zielen uit het Vagevuur?

Maria: Ja, twee tot driemaal per week.

Zr. Emmanuel: Werkelijk? Wat denkt u over het oproepen van de geesten van overledenen, Ouija-borden, enzovoort?

Maria: Dat is niet goed. Dat is altijd kwaad. Het is het kwade dat de tafel doet bewegen. Het is heel belangrijk om dit te zeggen, omdat de mensen dit werkelijk moeten horen, want heden, meer dan ooit, nemen deze gevaarlijke praktijken toe.

Zr. Emmanuel: Maria, wat is het verschil met wat u beleeft met de zielen van dezen die zijn heengegaan en de praktijk van het spiritisme?

Maria: We worden niet verondersteld van zielen op te roepen. Ik probeer hen niet te lokken, wat bij het spiritisme wel gebeurt. Het onderscheid is heel duidelijk. Als ik de mensen zou mogen vragen om één ding van wat ik zeg te willen aannemen, dan is het dit: zij die zich inlaten met het spiritisme (bewegende tafels en andere dergelijke zaken) denken dat ze de zielen van de doden oproepen. De werkelijkheid is echter, als er een antwoord komt op hun oproep, dat het altijd en zonder uitzondering satan en zijn engelen zijn die de oproep beantwoorden. Mensen die aan spiritisme doen (waarzeggers, heksen, enzovoort) doen gevaarlijk dingen voor zichzelf en voor dezen die naar hen komen voor advies. Zij worden bestookt met leugens. Het is verboden, ten strengste verboden om de doden op te roepen. Wat mijzelf betreft heb ik dit nooit gedaan, doe ik het nu ook niet en zal ik het nooit doen. Wanneer er mij iets verschijnt, is het God alleen die het toelaat. Uiteraard kan satan alles imiteren wat van God komt, en dat doet hij ook. Hij kan de stem en de verschijning van een dode nabootsen, maar elke openbaring van welke aard ook, als men er om vraagt, komt steeds van de duivel. Vergeet niet dat satan zelfs kan genezen, maar deze genezingen blijven niet duren.

Zr. Emmanuel: Bent u persoonlijk ooit beetgenomen door valse verschijningen? Bijvoorbeeld door de duivel die zichzelf vermomt als een ziel uit het Vagevuur, om tot u te spreken?

Maria: Ja. Op een dag kwam een ziel mij bezoeken en zei: "Aanvaard de ziel niet die na mij komt, want deze zal te veel lijden vragen van u, een lijden dat niet draaglijk is. U kunt niet doen wat deze ziel van u zal verlangen." Ik was verward omdat ik mij herinnerde wat mijn parochiepriester mij ooit had verteld: dat ik elke ziel met de grootste edelmoedigheid moest

aanvaarden, en ik was verward om wel of niet te gehoorzamen. Zo zei ik tot mezelf: "Misschien is het de duivel zelf die voor me staat en niet een ziel uit het Vagevuur, de duivel in vermomming!" Ik zei tegen deze ziel: "Als u de duivel bent, ga dan weg!" Onmiddellijk volgde er een luide schreeuw en ging hij weg. In werkelijkheid had de ziel die na hem kwam een echte nood aan hulp en het was heel belangrijk om naar deze ziel te luisteren.

Zr. Emmanuel: Als de duivel verschijnt, helpt gewijd water dan altijd om hem te doen verdwijnen?

Maria: Dit brengt hem hevig in beroering en hij vlucht onmiddellijk.

Zr. Emmanuel: Maria, u bent nu heel bekend, vooral in Duitsland en Oostenrijk, maar ook over geheel Europa, dank zij uw praten en uw boek. In het begin was u echter nogal verborgen. Hoe komt het dat de mensen u plots herkenden als iemand die authentieke en bovennatuurlijke ervaringen had?

Maria: Dit was toen de zielen aan hun familieleden vroegen om zaken aan hen terug te geven die ze op een oneerlijke wijze hadden bekomen. Ze ondervonden dat wat ik zei de waarheid was.

Hier verwees Maria naar een aantal getuigenissen, te lang om op te noemen. Meerdere zielen kwamen haar opzoeken en vroegen haar: "Ga naar mijn familie in dat of in dat dorp" [dat Maria niet kende], "en vertel mijn vader, mijn zoon, mijn broer om een bepaalde eigendom of geldbedrag terug te geven dat ik mij op een onrechtmatige wijze heb toegeëigend. Ik zal uit het Vagevuur worden bevrijd wanneer dit alles weer is teruggegeven aan de ware eigenaar. Maria kende hierbij alle details ter plaatste, het juiste geldbedrag of de juiste eigendom en de families waren verstomd dat Maria al deze details kende, omdat ze dikwijls zelfs niet wisten dat deze dingen op een onrechtmatige manier verkregen waren. En zo begon Maria stilletjes aan heel bekend te raken.

Zr. Emmanuel: Maria, is er een officiële erkenning door de kerk van deze gave van God met betrekking tot de zielen uit het Vagevuur en wat is de boodschap van Kerk voor de mensen die in het bijzonder getroffen zijn door uw getuigenissen.

Maria: Mijn Bisschop heeft mij gezegd dat hier niets mis mee is, zolang er geen theologische vergissingen worden begaan. Ik ga zelfs verder: hij gaat er mee akkoord. Ook mijn parochiepriester, die mijn geestelijke begeleider is, bevestigt dit.

Zr. Emmanuel: Ik zou u graag een wat discrete vraag willen stellen: u hebt zoveel gedaan voor deze arme zielen, dat, wanneer u komt te overlijden, duizenden zielen u op hun beurt gaan begeleiden naar de Hemel. Ik ben er bijna zeker van dat u niet hoeft langs het Vagevuur te gaan!

Maria: Ik denk niet dat ik onmiddellijk naar de Hemel zal gaan zonder een tijd te hoeven doorbrengen in het Vagevuur, omdat ik de gave van meer licht en grotere kennis bezit en hierdoor mijn fouten ook meer ernstig zullen worden genomen. Maar al bij al hoop ik uiteraard dat deze zielen mij zullen helpen om mij te escorteren naar de Hemel.

Zr. Emmanuel: Zeker! Maria, houdt u van deze goddelijke gave? Of zijn al de verlangens van deze zielen soms een lastige en moeilijke opgave voor u?

Maria: Neen. Ik probeer zo weinig mogelijk aandacht te schenken aan de moeilijkheden, omdat ik weet dat ik hen zo veel kan helpen! Ik kan vele zielen helpen en voel me daar uiteraard erg gelukkig bij.

Zr. Emmanuel: Maria, Ik zou u ook graag, in naam van alle lezers van deze mooie getuigenis, willen bedanken. Maar sta me nog een laatste vraag toe zodat we u wat beter leren kennen. Zou u zo goed willen zijn om een paar woorden over uw leven te willen zeggen?

Maria: Wel, reeds van toen ik klein was wou ik het klooster binnentreden, maar mij moeder zei mij om te wachten met deze beslissing tot ik twintig jaar zou zijn. Ik wenste niet te huwen. Mijn moeder heeft mij veel bijgebracht over de zielen uit het Vagevuur en reeds op school hielpen deze zielen mij enorm veel. En zo nam ik het besluit om mijzelf volledig aan hen te geven.

Na mijn schooltijd dacht ik opnieuw na over een eventueel kloosterleven en zo ging ik binnen bij de Zusters van het Hart van Jezus, maar zij vertelden mij dat mijn gezondheid te zwak was om bij hen te blijven. Als kind had ik ooit een longontsteking en een borstvliesontsteking. Moeder Overste heeft mijn religieuze roeping bevestigd maar gaf mij tevens de raad om een meer gemakkelijke orde binnen te treden en enkele jaren te wachten. Ik wou boven alles een kloosterorde binnentreden en wel onmiddellijk.

Maar na twee pogingen bleef het besluit hetzelfde: mijn gezondheid was te zwak en ik berustte langzaam in het feit dat een kloosterleven niet Gods wil was voor mij, maar ik heb hier geestelijk veel onder geleden. Ik zei steeds tot mezelf dat de Heer mij niet had getoond wat Hij van mij verlangde. Hij wachtte hiermee acht jaar, tot op het moment dat Hij mij de taak toevertrouwde om de zielen uit het Vagevuur te helpen.

Wij waren thuis met acht kinderen. Ik werkte op onze boerderij vanaf mijn vijftiende. Toen ging ik naar Duitsland bij een boerenfamilie werken. Nadien werkte ik hier op de boerderij in Sonntag.

Vanaf mijn 25ste, toen de zielen mij begonnen te bezoeken, heb ik veel moeten lijden voor hen. Maar nu voel ik mij lichamelijk veel beter. Dat was het dan.

Slotwoord door Zuster Emmanuel Maillard

Een voorstel aan allen

Nu heb ik een voorstel voor u allen: we kunnen de beslissing maken dat niemand onder ons naar het Vagevuur moet gaan. Dit is inderdaad mogelijk, omdat wij alles in onze handen hebben om dit te kunnen waarmaken.. Ik haal hiervoor de woorden aan van de Heilige Johannes aan het Kruis: hij zegt dat de Goddelijke Voorzienigheid in elk leven in de zuivering voorziet dat ons toelaat om onmiddellijk naar de Hemel te gaan op het ogenblik van de dood.

De Voorzienigheid plaatst genoeg moeilijkheden in onze levens zoals beproevingen, lijden, ziekte en tegenspoed zodat al deze zuiveringen, indien wij deze aanvaarden, genoeg kunnen betekenen om ons ogenblikkelijk naar de Hemel te brengen.

Waarom gebeurt dit dan niet? Omdat we in opstand komen! We aanvaarden deze geschenken van beproevingen in ons leven niet met liefde en dankbaarheid en we zondigen omdat we hiertegen in opstand komen, door onvoldoende nederigheid.

Laat ons daarom aan de Heer vragen om de genade te bekomen om elke kans te kunnen benutten zodat Hij op de dag van onze dood ons zou zien schijnen in al onze zuiverheid en schoonheid.

Uiteraard wil ik niet zeggen dat de weg gemakkelijk zal zijn als wij hiervoor beslissen, omdat de Heer nooit heeft beloofd dat de weg gemakkelijk zal zijn, maar wel dat er vreugde zal heersen. Het zal dus een weg van geluk worden, want de Heer is met ons. Laat ons bovenal, en hier wens ik in het bijzonder de nadruk op te leggen, gebruik maken van de tijd die ons hier nog rest op deze aarde, deze tijd die zo dierbaar is, omdat we tijdens deze tijd nog steeds de kans krijgen om te groeien in liefde, te groeien naar de Glorie die moet komen en de schoonheid van onze uiteindelijke bestemming. Elke minuut kunnen wij nog groeien in liefde, in tegenstelling tot de Heilige Zielen uit het Vagevuur die niet langer meer kunnen groeien in liefde.

Zelfs de engelen benijden ons deze macht waarover wij beschikken, om elke minuut die we nog hebben op deze aarde, te groeien in liefde.

Elke kleine daad van liefde dat we opofferen aan de Heer, elke klein offer van vasten, elk klein gebrek of onze neigingen, onze fouten die we bestrijden, elke kleine vergiffenis aan onze vijand, alle kleine dingen van deze aard die we kunnen offeren, zullen later voor ons een sieraad, een juweel en een ware schat voor de eeuwigheid zijn.

Een menselijke ziel is een grote glorie voor God. Dat is de reden waarom God van ons verlangt dat we zuiver zijn. Het is niet door foutloos te zijn dat we zuiver zullen worden. Neen, het is door het berouw over onze zonden en door onze nederigheid. Daar is een groot verschil tussen. De Heiligen waren ook geen "foutloze" zielen, maar het waren wel zij die, bij elke val, elke keer opnieuw en opnieuw opstonden en vergiffenis vroegen. Dit is geen gemakkelijke opgave. Laat ons dus gebruik maken van deze geweldige middelen die God in onze handen legt om de zielen te helpen die nog steeds wachten om God te bezitten en tederheid voelen voor hen omwille van deze vertraging, omdat ze God reeds hebben waargenomen en daarom met geheel hun hart op Hem wachten.

Laat ons eveneens niet vergeten dat de gebeden van de kinderen een ongelofelijke macht hebben over Gods Hart. Laat ons daarom onze kinderen leren om te bidden. Ik herinner mij een klein meisje dat ik heb gesproken over de arme zielen. Ik zei tot haar: "Nu gaan we bidden voor de zielen van al uw familieleden en vrienden die reeds gestorven zijn. Zou u voor Jezus willen staan en Hem dit vragen?" Ze ging voor Jezus staan en, toen zij vijf minuutjes later terugkwam, vroeg ik haar: "Wat hebt u aan de Heer gevraagd?" Zij antwoordde: "Ik heb de Heer gevraagd om elke ziel uit het Vagevuur te bevrijden!" Dit antwoord trof met diep en al klonk mijn verzoek heel eigenaard, het meisje verstond onmiddellijk wat ze moest vragen. Kinderen voelen zo veel aan, zij kunnen zoveel bekomen van Gods hart.

Laat ons ook denken aan de mensen die op rust zijn en al diegenen die over vrije tijd beschikken. Als ze dikwijls naar de Heilige Mis gaan, dagelijks...Wat een schat aan genade slaan zij dan op, niet allen voor zichzelf, maar eveneens voor de overledenen en voor duizenden zielen! De waarde van één enkele Mis is onmeetbaar. Konden we dit maar begrijpen, want elke onwetendheid, elke onverschilligheid of gewoon elke luiheid is verloren tijd.

En zo hebben we de machten in onze handen om onze broeders en zusters te redden, door zelf medeverlossers te worden, samen met Jezus, onze Redder en Verlosser!